

Toetssteen der ware en valse genade

Th. Van der Groe

27. H.C. ZONDAG 21 - Van de kerk en haar weldaden

Vr. 54. Wat gelooft gij van de heilige algemene Christelijk Kerk?

Antw. Dat de Zone Gods uit het ganse menselijk geslacht Zich een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren, door Zijn Geest en Woord, in enigheid des waren geloofs, van den beginne der wereld tot aan het einde vergadert, beschermt en onderhoudt; en dat ik daarvan een levend lidmaat ben en eeuwig zal blijven.

Vr. 55. Wat verstaat gij door de gemeenschap der heiligen?

Antw. Eerstelijk dat de gelovigen, allen en een iegelijk, als lidmaten aan de Heere Christus en al Zijn schatten en gaven gemeenschap hebben. Ten andere dat elk zich moet schuldig weten zijn gaven ten nutte en ter zaligheid der andere lidmaten gewilliglijk en met vreugde aan te wenden.

Vr. 56. Wat gelooft gij van de vergeving der zonden?

Antw. Dat God om de genoegdoening van Christus, al mijn zonden, ook mijn zondige aard, waarmee ik al mijn leven lang te strijden heb, nimmermeer wil gedenken, maar mij uit genade de gerechtigheid van Christus schenken, opdat ik nimmermeer in het gericht Gods kome.

1. Het geloof (dat in de Drie-enige God eigenlijk berust, als op zijn onbewegelijk fundament), ontmoet hier het Artikel van de heilige algemene Christelijke Kerk, nu eerst tot een voorwerp van deszelfs geestelijke beschouwing en troostrijke omhelzing. Niet dat het alzo met vertrouwen in de Kerk zou geloven, als het gelooft in God, Vader, Zoon en Heilige Geest. Maar het geloof doet hier twee dingen:

1. *Het gelooft de waarheid van de Kerk, en neemt die hartgrondig aan op het getuigenis van het Heilig Evangelie.*
2. *Het eigent zich die waarheid verder ook toe, vertrouwend in het bijzonder mede een waarachtig en bestendig aandeel te hebben aan de Christelijke Kerk.*

a. Alzo neemt het geloof dan eerst een rechte kennis van die heilige Evangeliewaarheid, en stelt als ontwijfelbaar bij zichzelf vast dat er een heilige algemene Christelijke Kerk is, en dat die zodanig is, als de Schrift ons leert. Voorwaar een allerwonderlijkste en liefelijkste samenvoeging. Van de hoge Drie-enige God ziet het geloof van de Christen hier nu aanstonds op de Kerk. Het heeft eerst de Goddelijke

Bruidegom aanschouwd, Jehovah de Heere der heirscharen Zelf, en nu gaat het zich verlustigen in een geestelijk gezicht van de bruid, welke deze Bruidegom heeft, Joh. 3:29, van de koningin, die aan Zijn rechterhand staat, in het fijnste goud van Ofir, Ps. 45:10. Indien eens een engel tot Johannes zei: *Komt herwaarts, ik zal u tonen de Bruid, de Vrouw des Lams*, Openb. 21:9, zo mag hier nu ook wel gezegd worden: *komt herwaarts, en aanschouwt de heilige, algemene, Christelijke Kerk*.

- (1) Zij wordt *heilig* geheten, uit hoofde van haar ware geestelijke gemeenschap met de heilige Drie-enige God, Die haar tot Zijn Kerk of Gemeente heeft aangenomen, en Die ook Zelf met Zijn genade en met Zijn Woord, ordonnantiën en zegen in haar woont, waardoor zij dan ook op alle wijze waarlijk geheiligd wordt, en van al haar oprechte leden ook gezegd moet worden: *de tempel Gods is heilig, welke gij zijt*, 1 Kor. 3:17. Het is toch waarachtig van het gehele gebouw van die Kerk, dat het bekwamelijk samen gevoegd zijnde, opwast tot een heilige Tempel in de Heere, Ef. 2:21. Naast God en Zijn heilige Engelen, kan er niets heiliger van ons gezien worden, dan de Kerk van Christus, hier op aarde en in de hemel. Haar natuur en instelling en gehele gelegenheid zijn zodanig, dat de heiligheid des Heeren daar alleszins op geschreven staat, Zach. 14:20. Zij is de heilige Stad, het nieuwe Jeruzalem, dat neerdaalt van God uit de hemel, toebereid als een Bruid, die voor haar Man versierd is; en in haar zal niet inkomen iets, dat ontreinigt, Openb. 21:2, 27.
- (2) Zij heet de *algemene Kerk*, niet slechts omdat dezelve door de gehele wereld nu verspreid is, onder alle volken, en talen, en natiën: Parthers, Meders, Elamieten, en die inwoners zijn van Mesopotamië, enz. Hand. 2:9-11; wonende niet meer afgezonderd in het Joodse land, maar onder alle heirscharen der Heidenen in al de werelddelen. Waarom ook gezegd wordt: *Ik zal Rahab en Babel vermelden onder degenen, die Mij kennen. Ziet, de Filistijn en de Tyriër met de Moor, deze is aldaar geboren*, Ps. 87:4. Maar ook omdat die Kerk allervast samen gevoegd is, door een heilig algemeen geloof, en gebouwd op het fundament van de Apostelen en Profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste hoeksteen, Ef. 2:20. Zij is de algemene Moeder van alle ware Christengelovigen, volkomen gezond en rechtzinnig in het geloof en in de belijdenis van de gehele Christenwaarheid, en alzo mag zij uit dezen hoofde ook wel met recht geheten worden een gemeente, die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks, maar die heilig en onberispelijk is, Ef. 5:27.
- (3) Ook wordt dezelve de *Christelijke Kerk* genaamd, omdat deze de enige ware Kerk van de Heere Jezus Christus is, Wien zij als haar Goddelijk Hoofd getrouw aanhangt, van Wie zij steeds bewaard en beschermd wordt, Wiens Evangelie zij vrijmoedig belijdt, en naar Wiens heilige leer en ordonnantiën zij ook alleszins bestuurd en geregeerd wordt, en om haar met deze Eernaam dan tevens ook te onderscheiden van de Joodse, Heidense, Mohammedaanse en zelfs van de Antichristelijke Kerken, die als zo vele Synagogen des satans zijn, Openb. 2:9.

A. Van deze Kerk houdt het geloof nu voor vast (Vraag 54), *dat de Zoon van God uit het ganse menselijk geslacht Zich een gemeente tot het eeuwige leven uitverkoren, door Zijn Woord en Geest, in enigheid des ware geloofs, van den beginne der wereld tot aan het einde, vergadert, beschermt en onderhoudt*. In deze beschrijving zijn bijkans zo veel Goddelijke zaken of waarheden, als er woorden zijn; en daar kon met een uitgebreide verhandeling van dezelve wellicht een geheel boek vol geschreven worden. De gelovige neemt hier in acht:

- Wie de Kerk vergadert.
- Welke Hij vergadert.
- Waaruit Hij vergadert.
- Waardoor en waarin en wanneer die vergadering der Kerk geschiedt.
- En hoe Hij, die de Kerk vergadert, haar ook beschermt en onderhoudt.

(1). De grote Zoon Gods vergadert de Kerk, en roept haar samen. Hij is de Koning Salomo, Die deze heilige Tempel bouwt van levendige stenen, van uitgehouwen stenen, en die haar op saffieren grondvest, Jes. 54:11. Deze is zo veel meerder heerlijkheid waardig geacht dan Mozes, als degene die het huis gebouwd heeft, meerdere eer heeft dan het huis, Hebr. 3:3. Hij is de eniggeboren Zoon van de eeuwige Vader, de Middelaar Gods en der mensen, die de gemeente Gods heeft verkregen met Zijn Eigen bloed, Hand. 20:28. Hij is gezeten aan des Vaders rechterhand, als wij tevoren zagen, daarom komt het Hem alleen ook toe, om de Tempel des Heeren te bouwen, het sieraad te dragen, en te heersen op Zijn Troon, en ook Priester te zijn op Zijn Troon, Zach. 6:13. Hij mag zich daartoe van allerhande middelen en werktuigen, in alle tijden, op alle plaatsen, en op alle wijzen, zoals Hem dat behaagt, vrijelijk bedienen, maar Hij blijft alleen de opperste Heer en Werkmeester van al het werk. Zonder Hem werd niemand ooit een levendig lidmaat van deze Kerk. Hij is ook de Petra, de uiterste Hoeksteen, de beproefde Steen, en de vaste Grondslag, waar de gemeente op gebouwd, wordt, Matth. 16:18, 1 Petrus 2:6, Jes. 28:16. O, laat ons dan arbeiden om Hem, Die het Hoofd is der gemeente boven alle dingen, Ef. 1:22, alleenlijk maar recht te leren kennen, dan zullen wij dan de Goddelijke heerlijkheid van dat gezegende en almachtige Hoofd overvloedig zien neerdalen op de Kerk, welke Zijn Lichaam is, en de vervulling Desgenen, die alles in allen vervult, Ef. 1:23.

(2). Dit Goddelijk Hoofd vergadert nu al Zijn Leden tot Zich, die samen uitmaken een gemeente, ten eeuwige leven uitverkoren. De Kerk van Christus is een verenigd volk of Sociëteit van uitverkoren gelovigen, welker namen alle tezamen zijn geschreven in het boek des levens, voor de grondlegging der wereld, Fil. 4:3; Openb. 13:8. Zij is de algemene vergadering, en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, Hebr.12:23. Dit maakt de Kerk een geheel uitmuntend en voortreffelijk lichaam en het edelste gedeelte, ja de heerlijkheid van het mensdom: *een uitverkoren geslacht, een Koninklijk Priesterschap, een heilig volk, een verkregen volk*, 1 Petrus 2:9.

(3). Het overige mensdom is maar een onheilige en verworpen hoop, die het zegel van de almachtige God niet hebben aan hun voorhoofden, maar het zegel des Satans. Niet een van deze kwam immer in het binnenste heiligdom van de Kerk. De beste belijdenis bracht hen nooit verder dan in het buitenste voorhof. Gods vrije en eeuwige genadeverordining is hier het plan, waar alles in de uitvoering naar geregeld wordt. *Evenwel het vaste Fundament Gods staat, hebbende dit zegel: de Heere kent degenen, die Zijne zijn*, 2 Tim. 2:19. En dus moest het hier dan ook heten: *Welgelukzalig is hij, dien Gij verkiest en doet naderen, dat hij wone in Uw voorhoven*, Ps. 65:5. Indien slechts iemands naam niet gevonden wordt in het Boek des Levens des Lams, dan zal hij in de ware Christenkerk geen hoger graad ooit beklimmen, dan die van een blinkende huichelaar. En toch verkiest de hoogwaardige Zoon Gods nu onder het Evangelie het ganse menselijke geslacht, om uit die grote massa of menigte Zijn Kerk te vergaderen. Gedurende de stoffelijke Tempel, naar Gods ordinantie, is blijven staan in het Joodse land, waren het ook maar alleen de Joden en weinige Jodengenoten, uit welke de kerk toen vergaderd werd. Maar zodra als dat schaduwachtige gebouw, naast de oude godsdienst, geheel vernietigd was, met de tijden der verbetering, gordde de Koning Jezus Zijn zwaard recht aan de heup, en is voorspoedig gaan rijden op het woord der waarheid, Ps. 45:4, 5. Toen werd de gehele aardbodem voor Hem opengesteld, om aldaar de Tempel van Zijn Kerk op te richten, en de Satan heeft Hem plaats voor plaats moeten inruimen, en overal voor Zijn aangezicht moeten vlieden. Gelukkige wereld! Gelukkig mensdom! nu de allerhoogste Heere der heerlijkheid Zijne heilboden wijd en zijd zal uitzenden met dit bevel: *Gaat henen in de gehele wereld, predikt het Evangelie alle creaturen*, Mark. 16:15. Van toen af heeft God Jafeth beginnen uit te breiden, of te lokken, dat hij is gaan wonen in Sems tenten, Gen. 9:27. Van toen aan werd aan de onvruchtbare, die niet gebaard heeft toegeroepen: *Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt, maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt, want de kinderen der eenzame zijn meer dan de kinderen der getrouwde, zegt de Heere. Maak de plaats uwer tent wijd, en dat men de gordijnen uwer woningen uitbreide, verhinder het niet; maakt uw koorden lang en steek uw pinnen vast in*, Jes. 54: 1. Ja, van toen af is de Kerk een grote schare beginnen te worden, die niemand tellen kan, uit alle

natiën, en geslachten, en volken, en talen, staande voor de Troon en voor het Lam, Openb. 7:9. En daar is geen land op de aarde waar de Christelijke kerk nu niet veilig wonen en groeien kan, als de Zone Gods het maar belieft te bevelen. De domme en goddelooste heidenen zijn zelfs nu bekwaam om goede onderdanen van Zijn Koninkrijk te zijn, wanneer Hij maar slechts uit deze stenen Abraham kinderen wil verwekken, Matth. 3:9.

(4). Hij gebruikt in de vergadering en opbouw van Zijn Kerk de middelen van Zijn Woord en Geest. Met deze twee stokken, (die ook billijk Liefelijkheid en Samenbinders geheten mogen worden), weidt deze goede Herder Zijn gelovige schapen, Zach. 11:7. Hij zendt Zijn Woord uit, met Zijn liefelijk genade-evangelie, in alle landen van de bewoonde wereld, en dat geluid dringt door, als het geluid van een sterke bazuin, tot de einden der aarde, tot de vergelegenen aan de zee. Waarbij de Heilige Geest dan komt van de vier winden des aardrijks om het ongetemde heidense veulen van Silo's ezelin vast te binden aan de edelste Wijnstok van de Evangeliekerk, Gen. 49:11. Ja, een ieder waar gelovige ontvangt beide Gods Woord en Geest. Die twee gaan in de opbouw en in de bestiering van de Christelijke kerk altijd samen, en zullen van haar mond niet wijken, noch van de mond haars zaads, noch van de mond van het zaad van haar zaad, (zegt de Heere) van nu aan tot in eeuwigheid toe, Jes. 59:21. Eveneens als voormaals geschiedde bij de plechtige inwijding van Salomo's tempel, wanneer de priesters eenparig trompetten en zongen, om een eenparige stem te laten horen, werd het Huis des Heeren vervuld met een wolk, en de priesters konden vanwege die wolk niet staan om te dienen, want de heerlijkheid des Heeren had het Huis Gods vervuld, 2 Kron. 5:13, 14. Dit was een figuurlijke type of schaduwachtig afbeeldsel van hetgeen eens namaals zou geschieden door Christus Woord en Geest onder het Evangelie, in de ware tempel gebouwd door Hem Die meerder is dan Salomo.

(5). Voorwaar, Hij bouwt geen verward Babel, als Hij Zijn Kerk bouwt, maar een allernetst en welgeordend gebouw, hetwelk Hij al gelijk neerstelt, opricht, tezamen voegt en beschermt in de enigheid van het ware geloof. Dit is het groot wondergeheim van deze gehele handel: één Kerk, door één Geest, in één geloof. *Want toch één Lichaam is het en één Geest; gelijkerwijs zij alle tezamen ook geroepen zijn tot één hope harer beroeping. Eén Heer, één geloof, één Doop, één God en Vader van allen*, Ef. 4:4-6. O, wonderlijke eenheid! Hier bidt de ware Hogepriester van Gods Huis steeds om in de hemel, zeggende, dat zij allen Eén zijn, gelijkerwijs Gij Vader in mij, en ik in U, dat ook zij in ons Eén zijn, Joh. 17:21. Dit maakt al de schoonheid en vastigheid van de kerk en van haar ware leden, dat er ook van een zo grote schare, van allerlei tongen en natiën, en van zo vele duizenden, ja honderdduizenden steeds naar waarheid moet gezegd worden: en der menigte die geloofde, was één hart en één ziel, Hand. 4:32. Hierin vermaakt Zich de hemelse Bruidegom, als Hij Zijn Bruidskerk aanziende, haar aldus roemt en verheft: *Een enige is Mijn Duive, Mijn volmaakte, de enige harer moeder, zij is de zuivere dergene, Die haar gebaard heeft; als de dochters haar zien, zo zullen zij haar welgelukzalig roemen*, Hoogl. 6:9. Niemand zal ooit die Goddelijke waarheid in kracht en waarheid recht verstaan, dan die ook zelf een waar gelovig en wedergeboren lidmaat van de Christelijke kerk is, en die ook reeds met al de oprechte christenen aanvankelijk is gekomen tot de *enigheid des geloofs en der kennis van den Zone Gods, tot een volkomen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus*, Ef. 4:13. Er mag wel een goede eenheid zijn van uiterlijke belijdenis en van kerkgemeenschap, maar deze is die enigheid des Geestes niet, vs. 3, waardoor alle heilige christengelovigen dezelfde liefde hebben, van één gemoed en van één gevoelen zijnde, Fil. 2:2. Hetzelfde ongeveinsd geloof, dat ons met de Heere Christus het Hoofd zeer nauw verenigt, verenigt ons ook inwendig in de Geest met al Zijn gelovige en uitverkoren leden, en maakt het al tezamen één kudde en één Herder, Joh. 10:16.

Maar al wie met de grond van zijn gemoed, door de Goddelijke genade, niet waarlijk vast staat in dat ene allerheiligste geloof, Judas vs. 20, die komt dan ook zeker nooit geestelijk in zalige eenheid des geloofs, waar de heilige christenkerk in vergaderd wordt. De zodanigen mogen bijwoners zijn, ja ook al een tijd lang bij ons voor geliefde broeders en zusters gaan, met de gouden christenkroon op het hoofd

pronken, maar vroeg of laat, zal hun blinde, geveinsde en vleselijke handel het wel genoeg openbaar maken, - waar slechts het helder licht des Geestes schijnt - dat deze nooit echte Sionskinderen of ware medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods waren, Ef. 2:19; overmits zij geen huisgenoten des geloofs zijn, Gal. 6:10. Het mag dan al voor een tijd zo nauw bijeen kruipen als het immers mag, en het scherpziende oog mag hierdoor deszelfs eenvoudigheid of wat het anders wezen mocht, ook al lichtelijk misleid en bedrogen worden, dat het een verguld en blinkend koper aanziet voor fijn goud, maar er blijft nochtans tussen de oprechte en de geveinsde gelovigen altijd een middelmuur des afscheidsels, welke nooit waarlijk verbroken of weggenomen zal worden, dan alleen door de levendige Goddelijke kracht van Christus bloed en Geest in de ziel. En hoe nauw zij nu ook al tezamen verenigd zijn in een kerk en in een christendom, zo zal Hij Die Zijn wan in Zijn hand heeft om Zijn dorsvloer te doorzuiveren, het kaf toch eens afscheiden van het koren en dan zal Hij de schapen aan Zijn rechterhand stellen, en de bokken aan Zijn linkerhand, Matth. 3:12, en 25:32, 33. Maar vóór het Christus' tijd is, zal men van hen die willen arbeiden om de geveinsdheid te ontdekken en om het kromme recht te maken, ook wel naogend zeggen met waarheid: *Zij hebben tarwe gezaaid, maar doornen gemaaid; zij hebben zich gepijnigd, maar niet gevorderd*, Jer. 12:13.

6. Inmiddels is de hoogwaardige Zone Gods met dit grote werk van de vergadering van Zijn Kerk in de enigheid van het ware geloof alzo steeds bezig, van den beginne der wereld, tot aan het einde. Hij heeft de wereld zelf slechts geschapen in de korte tijd van zes dagen, en Hij hield op de zevende dag Zijn heilige rust, en stelde toen ook de gezegende Sabbatdag in. Maar tot het scheppen en voltooiën van Zijn uitverkoren Kerk wil Hij wel een tijd aanleggen van tienmaal zoveel eeuwen. Hieraan wil Hij bestendig arbeiden, zo lang de wereld zal staande blijven.

*En met wat een onnaspeurlijk heerlijk en Goddelijk beleid Hij dit werk van de opbouw van Zijn Kerk bestuurt en geheel zal voltooiën in de omtrek van zeven opeenvolgende solemnele verbondsonderhandelingen met hen op zoveel bijzondere tijden, zulks is van ons als een voornamen en algemene uitlegregel van de profetische waarheid van de Heilige Schriftuur breedvoerig aangewezen in een bijzondere verhandeling over de zeven tijdperken van Gods Verbond, als de sleutel der profetiën, gesteld voor het tweede deel van **George Hutcheson's Verklaring van de twaalf kleine profeten**.*

Men kan daar zien, hoe de opperste wijsheid haar huis zodanig gebouwd heeft, dat zij hetzelfde geheel wil neerstellen op zeven gehouwen Verbondspilaren, Spr. 9:1. Wat is dat gebouw der Kerk dan niet een luisterrijk wondertoneel van Goddelijke heerlijkheid! waar de almogende Zoon Gods zo vele eeuwen aan wil arbeiden, en niet eer ophouden voordat Hij alles zal voltooid hebben, en Zijn zevende of laatste Verbondspilaar zal stellen aan het einde van de tijd, en aan de ingang van de eeuwigheid, waar het dan in volle kracht zal heten: *Die overwint zal alles beërven, en Ik zal hem een God zijn, en hij zal Mij een Zoon zijn*, Openb. 21:7.

Indien dan ook enkel door het algemene licht van de natuur Gods onzienlijke dingen, van de schepping der wereld aan, uit de schepselen verstaan en doorzien worden, beide Zijn eeuwige kracht en Goddelijkheid, Rom. 1:20, voorwaar, daar is bij het heilige licht des Geestes in de Kerk nog heel wat anders te zien, waar nu door de gemeente Gods veelvuldige wijsheid de overheden en de machten in de hemel bekend gemaakt wordt, naar het eeuwige voornemen dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus onze Heere, Ef. 3:10, 11.

De wereld en de Kerk zijn de twee grote pronkstukken van Jehovah's oneindige kracht en Goddelijkheid. Maar men mag met waarheid wel zeggen, dat het geestelijk kerkgebouw het stoffelijk wereld-wezen zó geheel verre in heerlijkheid overtreft als Christus almogende hand daar langer aan gewerkt heeft, en voorts aan werken zal tot des werelds einde. Dan geen vleselijk, maar alleen een hemels oog zal dit onderscheid recht bemerken, naardien de Kerk des Konings dochter, toch verheerlijkt is inwendig, Ps. 45:14, en van haar Maker en Man, de Heere der heirscharen, ook zelfs dit getuigenis ontvangt: *Mijn Zuster, o Bruid! Gij zijt een besloten hof, een verzegelde fontein*, Hoogl. 4:12.

(7) Is het dan wel wonder, dat diezelfde Goddelijke hand, die de Christelijke Kerk alzo vergadert, haar dan ook steeds beschermt en onderhoudt! Dit laatste is de kroon op het werk, en geeft er recht het wezen en de vastigheid aan. Want indien de satan nu slechts diezelfde macht nog behield, welke God hem eens vergunde in het Paradijs, om het gelovige uitverkoren mensdom nogmaals weer ten val te brengen, en als maar de Zoon Gods dan Zelf niet gedurig voor de behoudenis van Zijn kudde wilde waken, o, dan ware het immers snel gedaan met Zijn heilige Kerk hier op aarde! Maar sedert eenmaal die sententie uit Gods mond over de satan is uitgesproken, dat hem de kop vermorzeld zal worden van het gezegende Vrouwenzaad, Gen. 3:15. En sedert zulks ook met der daad gelukkig door Hetzelve is volbracht, heeft die brullende leeuw wel steeds met opengesperde kaken rondom gelopen, zoekende wie hij zou mogen verslinden, 1 Petrus 5:8; maar het is hem nog nimmer gelukt. En het zal hem ook niet gelukken, één enige van des Heeren Jezus beminde lammeren uit Zijn hand te rukken. De heilige algemene Christelijke Kerk, en ieder bijzonder lid van dezelve is nu gedekt met de dierbare schaduw van de Goddelijke almacht. De eniggeboren Zoon, die in des Vaders schoot is, wil haar Zelf altijd beschermen en onderhouden. Men zal, zegt Hij, *nergens leed doen of verderven, op de ganse berg Mijner heiligheid*, Jes. 11:9. *Te dien dage zal er een wijngaard van roden wijn zijn; zingt van denzelve bij beurte. Ik, de Heere, behoeve dien, alle ogenblik zal Ik hem bevochtigen; opdat de vijand hem niet bezoeke, zal Ik hem bewaren nacht en dag*, Jes. 27:3. O, wat geniet Christus gezegende Kerk hier dan niet een onuitsprekelijke gerustheid en veiligheid! En hoe mag ieder waar gelovige wel vrolijk zingen, zelfs in het midden van alle vijanden, en midden in alle verdrukkingen en gevaren: *Ik ben een muur en mijn borsten zijn als torens. Toen was ik in Zijn ogen als een, die vrede vindt*, Hoogl. 8:10. Of zou het ook niet waarlijk alzo zijn, dat te dien dage dit lied gezongen zal worden in het land: *Wij hebben een sterke Stad; God stelt heil tot muren en voorschansen?* Jes. 26:1. In één woord, het is genoeg, dat de Heere Jezus Christus, Die op des Vaders troon gezeten is, als Borg verbonden staat voor Zijn eigen werk, en dat ook Zijn eigen mond tot ons heeft gesproken: *op deze Petra zal ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen*, Matth. 16:18. Laat dan ieder oprecht gelovige zijn hoofd, op dit waarachtig Middelaarswoord, vrij gerust neerleggen, en het daar maar op wagen, al zou de wereld dan ook zelfs het ondersteboven gekeerd worden.

Van het geloof dat men een levendig lidmaat daarvan is

B. Dan, helaas! wat zal zulks de ziel van een arme, verlegen zondaar toch kunnen baten, dat hij dit alles allemaal zo weet, en dat hij in het algemeen als waarachtig en Goddelijk ook alles zo gelooft, indien hij slechts alleen geen grond van *een waar toe-eigenend vertrouwen* in zijn eigen gemoed gewaar mag worden, *dat hij ook in het bijzonder, even zowel als alle andere heilige kinderen van God, tot die gelukzalige uitverkoren Kerk van Christus behoort, en van Hem, door Zijn Woord en Geest, daartoe ook al reeds zeker vergaderd is, in de enigheid van het ware geloof?* Voorwaar, de satan weet immers ook genoeg de gelegenheid van de Christelijke Kerk, en hij kan ook niet twijfelen aan de gewisse waarheid van één enig dier Goddelijke dingen, welke daar nu van ons gezegd zijn. Maar wat troost of zaligheid zal hij voor zichzelf uit de wetenschap en uit zodanig geloof ook kunnen trekken? Immers niet meer, dan zovele rampzalige verworpenen uit de mensen, die met een *historische* kennis en geloof van die waarheid zeer ongelukkig naar de hel zijn gegaan. Het waar geloof, dat blijvend zaad Gods in het hart doet hier dan verder nog wat anders omtrent dit artikel van de Kerk. Want voor hetzelve gelooft en vertrouwt ook ieder heilig Christengelovige, volgens onze Catechetisch, kerkelijke geloofsleer, *dat hij van dezelve een levendig lidmaat is, en eeuwig zal blijven.*

Uitwendige belijders.

In alle tijden is het zo geweest, dat zich een grote menigte van uitwendige belijders, van onwedergeborenen, van geveinsde sleur- en naamchristenen en ook van een fijner slag van huichelaren

tot de Kerk placht te voegen. Deze alleen zijn in de grond maar dode lidmaten van de Kerk, wat levendige bewegingen zij schoon naar buiten ook mogen vertonen. Al dit volk, van zo verschillende soort en conditie, maakt dan ook niet anders dan een enkel dode en geesteloze Gemeente uit: een vallei vol beenderen, die zeer dor zijn, en die toch echter in de uiterlijke waarneming van het Religie-wezen geen klein gewemel en geraas verwekken, naderende de beenderen, elk been tot zijn been, terwijl het van allen toch gezegd moet worden: *maar er was geen geest in hen*, Ezech. 37:1, 2 en 7, 8. En deze is de lauwe Laodicese kerk, die noch koud noch heet is, en welke de Heere Jezus uit Zijn mond wil spuwen, Openb. 3:15, 16.

Christengelovige

Maar, ach neen, zegt een uitverkoren en geroepen Christengelovige, *mij arme zondaar, die ik voorheen ook maar een dood en verrot lidmaat van de Gemeente was, is nu de beste genade geschied, dat ik hartgrondig mag vertrouwen en geloven, door mijn barmhartige Zaligmaker, dat Hij mij ook Zelf een levendig lidmaat van Zijn geestelijk Lichaam en Gemeente heeft gemaakt, en mijn dode ziel van het vlakke des velds, waar ik jammerlijk vertreden lag in mijn bloed, heeft opgenomen in Zijn eeuwige liefdearmen. O, hoe dwaalde ik eertijds ook als een verloren schaap! Ik kende de stem niet van mijn goede Herder, Die Zijn leven stelt voor de schapen. Ik zat hoog, op de steile top van Amana, van Senir en Hermon, en zwierf ongelukkig om in de woningen der leeuwinen, op de bergen der luipaarden, Hoogl. 4:8. Aldaar voedde ik mijn ziel met as, en het bedrogen hart leidde mij ter zijde af, Jes. 44:20. Maar ziet het wonder van Zijn grote liefde over mij. Zijn goede Geest heeft mij bij de hand genomen en mij veilig naar omlaag geleid in een effen land, Ps. 143:10. Hij heeft mij gevoerd in het wijnhuis, in het edele lusthuis van Zijn uitverkoren Kerk, waar de liefde Zijn banier is over mij, Hoogl. 2:4. Mijn Noach, mijn getrouwe Zielvertrooster Jezus, heeft mij immers ook achter Zich geleid en gebracht in de Ark, welke Hij tegen de geweldige watervloed gebouwd heeft. Ik ben een levendig lidmaat van Zijn Kerk, een levende steen van dat schone geestelijke Huis, 1 Petrus 2:5. Daar wil ik mij eeuwig op beroemen, tot prijs van Zijn ondoorgroendelijke genade. Ik kan mij met de dode leden van Zijn Gemeente nu niet meer verenigen. Zij rieken mij al te zeer naar de stank van de ijdele wereld en van het zondige vlees.*

Ik haat ook de vergadering van de blinkende huichelaren en van de gepolijste en gepleisterde vromen, die, met een schijngeestelijk gelaat, de blinde wereld en elkander zoetvoerig weten te bedriegen. Helaas, ik heb dat ongelukkige volk met grote smart leren kennen. De versmaadheid heeft mijn hart gebroken, en ik ben zeer zwak; ik heb gewacht naar medelijden, maar daar is geen; naar vertroosters, maar heb ze niet gevonden, Ps. 69:21. De beste van hen is als een doorn; de oprechtste is scherper dan een doornheg, Micha 7:4. Ik heb geleerd wat het te zeggen is: een vervalste tong haat degenen, die zij verbrijzelt, en een gladde mond maakt omstoting, Spr. 26:28. O, ik wil mij nu, in deze boze tijd, geheel voegen bij het volk, dat steeds moet zuchten: Wend U tot mij, en zijt mij genadig; want ik ben eenzaam en ellendig, Ps. 25:16; bij de treurige Sionskinderen, die daar zitten en wenen aan de wilgen, Ps. 137:1, 2; bij de verachte fakkelen, Job 12:5; de armen van geest en de vermoeiden, Matth. 5:3 en 11, 28, en bij al degenen, die de Heere geroepen heeft, als een verlaten vrouw en bedroefde van geest, Jes. 54:6, en waar ik aan bemerk, dat zij ook de lidtekenen van de Heere Jezus dragen in hun lichaam, Gal. 6:17. Ja, ook zal ik mij nog geringer houden dan alzo, en ik zal nederig zijn in mijn ogen; en met de dienstmaagden mijns Heeren zal ik verheerlijkt worden, 2 Sam. 6:22.

Wie zal ons met enkele woorden de geestelijke aard en de dierbare kracht en troost van dit geloof toch recht beschrijven? Want een gemoed, hetwelk waarlijk gelooft, dat het een levendig lidmaat van Jezus uitverkoren Kerk is en eeuwig zal blijven, geniet voorwaar, door zodanig geloof, in de zalige gemeenschap met God en met al Zijn uitverkorenen, duizendmaal meer waarachtige vrede en vergenoeging dan de allervloeiendste pen machtig is uit te drukken. Wanneer iemand hieraan wilde twijfelen, en indien hij mogelijk achten zou, dat er wellicht enige sieraad van uitdrukkingen op de zaak werd neergelegd, dan willen wij zo een toewensen, dat het hem eens zelf, door de Goddelijke genade, zalig te ondervinden gegeven mocht worden. Wie van de kracht des wijns zal oordelen, die moet de-zelve eerst proeven en smaken. Komt dan, o mens! en proeft en smaakt ook, hoe goedertieren de

Heere is. Wordt toch zelf een oprecht gelovige, naar de werking der sterkte van Gods macht, en ga eens in door de enge poort, Matth. 7:13. *Ach, dat gij door de poort mocht ingaan in de stad!* Openb. 22:14. Dan zou u ook kunnen weten, wat u hier leest.

Dit alleen zeggen wij hier nog, dat zodanig toe-eigenend geloof, als wij hier beschrijven, enkel rust op dat Goddelijk geloof in de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, hetgeen voorheen van ons is voorgesteld, ja, dat het een en hetzelfde allerheiligste geloof des Geestes is, en dat wij hier slechts deszelfs onderscheiden geestelijke werkzaamheid aanwijzen jegens de onderscheiden Evangelische voorwerpen. Of zou het anders ook mogelijk zijn, dat iemand in de Vader, de Zoon en de Heilige Geest zou kunnen geloven, met een waar vertrouwen des harten, en zich die gelukzalige Drie-enige God, als zijn genoegzaam Deel, zou toe-eigenen, en dat hij daarnaast dan ook mogen in twijfel zou blijven hangen, of hij ook behoren mocht tot Zijn heilige uitverkoren Gemeente, en of hij een levendig of een dood lidmaat van dezelve zou zijn? Voorwaar, wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis? en wat samenstemming heeft Christus met Belial? of wat deel heeft de gelovige met de ongelovige? 2 Kor. 6:15. Neen, hij die waarlijk met zijn hart in God gelooft, die gelooft ook zeker dat hij mede van Gods volk is, en dat hij een levendig lidmaat is van die Kerk, welke nu strijd voert hier op aarde, en die namaals eindeloos zal zegevieren in de hemel. Ja, hij werpt zich geheel neer op des Heeren getrouwheid en macht, het gewis daarvoor houdende, dat hij door Zijn genade, ook eeuwig een zodanig lidmaat van de Kerk zal blijven, en dat hij nimmermeer als een geveinsd en verrot lid afgesneden zal worden. Want voorzeker het geloof dat de zalige en alleen machtige Heere, de Koning der koningen, Die alleen onsterfelijkheid heeft, 1 Tim. 6:15, 16, Eenmaal oprecht heeft aangegrepen en omhelsd, begeert hij zich nu met een verdwijnend of vergankelijk goed niet meer op te houden, maar het moet al een waarachtig en bestendig wezen zijn, waar het zich in zal verlustigen en mee wil laten tevreden stellen.

Het zegt steeds met Asaf: *Ik zal dan geduriglijk, Heere mijn God, bij U zijn: Gij hebt mijn rechterhand gevat. Gij zult mij leiden door Uw raad en daarna zult Gij mij opnemen in heerlijkheid,* Ps. 73:23, 24. *Deze God is onze God, eeuwiglijk en altoos, Hij zal ons geleiden tot de dood toe,* Ps. 48:15. *Immers zullen mij het goede en de weldadigheid volgen al de dagen mijns levens, en Ik zal in het huis des Heeren blijven tot in lengte van dagen,* Ps. 23:6. Ja, ik zal eeuwig een lidmaat van Zijn Gemeente blijven, en ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch enig ander ding, mij ooit zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke vast gegrondvest is in Christus Jezus onze Heere, Rom. 8:38, 39.

Voorwaar, hierin ligt de wezenlijke kracht en ziel van de christelijke troost. Al het andere, wat het ook mocht zijn, ware toch niet in staat, om een rechte zielverzadigende vrede in het gemoed van de gelovigen te werken, indien er slechts de eeuwigheid en de volstreckte bestendigheid aan zouden ontbreken.

Tijdgelovigen

Laat nu het krom en verdraaid geslacht van de waan- en tijdgelovigen zich ook al weer vermaken met dit artikel, en laten zij hun ellendig gepleisterd geloof daaromtrent gedurig te werk stellen, totdat zij zullen achten, nu vast genoeg te wonen binnen Gods muren, gelijk als de berg Sion die niet wankelt, maar blijft in eeuwigheid, Ps. 125:1, het is toch evenwel zeker, dat zij met al hun gaven en met al hun gewoel nooit verder zullen geraken, dan slechts in de algemene en buitenste voorhof van de Kerk. Nimmer treden zij binnen in het ware heiligdom, waar de Priesters des Heeren Hem aanbidden in Geest en waarheid, Joh. 4:24. Gelijk hun verdwijnend en ongeworteld geloof hen niet waarlijk kan inlijven in de Heere Christus, Die het hoofd is, zo kan het hen ook geenszins in die heilige algemene Christelijke Kerk, die Zijn Lichaam is. Wat valse troost zij hier schoon ook scheppen mogen uit de bron van hun bedrieglijke inbeelding, zal de vrede Gods toch nimmermeer heersen in hun harten, tot welke zij ook geroepen zouden zijn in één lichaam, Kol. 3:15. Indien wij op de zaak letten dan zullen wij bemerken, dat er bijzonder drie dingen zijn, die hen van de oprechte leden van Christus Kerk altijd

ver genoeg zullen onderscheiden, indien al niet voor het aangezicht van de alziende God, voor Wien zich geen huichelaar kan verstoppen, al verborg hij zich ook in het onderste van de hel, Ps. 139:8.

- Zij zijn niet meer dan dode lichamen van de gemeente, hoewel zij ook de naam mogen hebben dat zij leven, Openb. 3:1. Gelijk de dode lichamen, die verrotten in het graf, krielen van levende maden en wormen, en toch zonder enig leven zijn, zo krielen de geveinsden inwendig ook van vleselijke lusten en begeerlijkheden, waarin zij altijd leven. Zij kennen geen ander leven dan het leven des doods, want zij leven alleen uit en voor zichzelf. Maar nooit zijn zij door de Geest gekomen tot de ware opstanding in Christus, opdat zij niet meer zichzelf zouden leven, maar Dien Die voor hen gestorven en opgewekt is, 2 Kor. 5:15. Laten deze dorre beenderen ook nog zo veel schijn van geestelijke en levendige werkzaamheid vertonen, nooit was het genadeleven van Christus de ware grond en wortel van hun leven, maar enkel enige algemene gaven van een levendigmakende Geest, waardoor zij wel de mensen van buiten rechtvaardig schijnen, maar van binnen vol geveinsdheid en ongerechtigheid zijn, Matth. 23:28. Dit is het beste leven van de dode geveinsden.
- Ook staan zij geenszins in die nauwe, hartgrondige verbintenis aan de ware Kerk van Christus, waarin de oprechte gelovigen staan door de Heilige Geest, om al hun bijzondere voordelen ten dienste van dezelve gewillig op te offeren, en alles wat zij vermogen, tot hun bescherming en opbouwning geheel aan te leggen. De geveinsden waren nooit echte kinderen van deze moeder, de vrouw, die de mannelijke zoon heeft gebaard, Openb. 12:1-5. Zij zijn enkel bastaarden, en gelijk de afstammelingen van Ismaël en Edom, of zij schoon ook in de schoot van die heilige moeder mogen opgevoed zijn. Hoedanige ijver zij dan ook mogen hebben voor de Kerk, dezelve spruit toch niet uit een rechtgeaarde kinderliefde, maar enkel uit de grond van hun eigen belang. Het ware geestelijke belang van de Kerk en van hun arme bedrukte leden weegt hun zo zwaar nooit op het hart, dat zij over hun tegenspoedig lot alzo grotelijks ontsteld zouden zijn, als Nehemia, en ook voor het aangezicht van de God des hemels zouden wenen en rouw bedrijven, en vasten en bidden, gelijk als hij deed, Neh. 1:3, 4. Laat het deze schoonsprekende mensen alleen maar voorspoedig gaan, naar hun begeerte, dan zullen zij over Jozefs verbreking niet veel treurige dagen en slapeloze nachten doorbrengen. Immers de Kerk kan op hen geen vaste staat maken, en ofschoon zij ook al licht enige uitwendige diensten van hen mag trekken, zo heeft zij toch geen bijzonder voordeel te wachten van hun verborgen gebeden en vasten en vernederingen voor de Heere, want een huichelaar behartigt dat werk maar harteloos en sleurachtig en hij wordt het ook snel moe. Hij wil altijd liever over de bedroefde staat van de Kerk een breed gesprek voeren, dan dat hij er klagelijk over kermen en wenen zou. Indien ook de heerlijkheid des Heeren mocht wijken van Israël, en dat er een Icabod geboren mocht worden, hij zal zich het zo bang en smartelijk zich niet aantrekken, als die huisvrouw van Pinehas deed, 1 Sam. 4:19-22.
- Eindelijk zullen al degenen, die waarlijk meer niet zijn dan blote tijdgelovigen, ook geen vaste en bestendige lidmaten van de Christelijke Kerk blijven. Hoewel zij ook voor enige tijd een grote naam en opgang mochten maken in de Kerk, en met hun schone deugden en gaven in hun standplaatsen als heldere lichten daarin mochten schijnen, zo zullen zij toch gelijk de zon eens ondergaan, wanneer zij lang genoeg met glans en luister zullen geschenen hebben, en als de droevige avondstond en de donkere nacht van hun eeuwige ellenden, nu zullen aankomen. Het is toch ook waarachtig van al degenen, die met een huichelachtig hart in de Christelijke Kerk verkeren, hetgeen Job zegt van de goddelozen: *Zij zijn onder de wederstrevers des lichts, zij kennen Zijn wegen niet, en zij blijven niet op Zijn paden*, Job 24:13. Indien zij hier in dit leven al niet mochten afvallig worden, Hebr. 6:6, en het alzo zelf aan anderen openbaar mochten maken, dat zij altijd maar dode en verrotte leden der Kerk zijn geweest, waterloze wolken, die van de winden omgedreven worden, zij zijn gelijk als bomen in 't afgaan van de herfst, onvruchtbaar, tweemaal

verstorven en ontworteld, Judas vs. 12, zo zal toch evenwel hun ongelukkig sterfuur eens aankomen, waarin zij van de vergadering der heiligen voor eeuwig zullen gescheiden worden. Helaas, dan zullen de verworpen geveinsden immers haastig uit de Kerk naar de hel gaan, waar de algemene grote vergadering is van het gehele geslacht der huichelaren, welker heerlijk sieraad een afvallende bloem is, Jes. 28:1. Wat een deerniswaardige staat is het niet, zolang buiten aan de Ark der Christenkerk vast te hangen, totdat men eindelijk door de winden en golven van Gods grimmige toorn daarvan afgeslagen wordt!

II. Doch opdat wij de voortreffelijke en gelukzalige staat van de Kerk in de eindeloze gemeenschap van de Drie-enige God nader zouden bemerken, worden ons hier ook de heerlijke weldaden of genadegoederen voorgesteld, waarmee zij door Hem bedeed wordt, beide in het tegenwoordige en in het toekomstige leven. Want indien het ook onder de mensen gebruikelijk is, dat een bruidegom aan zijn teer geliefde bruid, naar zijn vermogen rijke geschenken zal doen van kostbare juwelen en kleinodiën, welke als zovele onderpanden zijn van zijn onverbreekelijke trouw en toegenegenheid, hoe dan die rijke Bruidegom, Jehovah God in Christus, die hemel en aarde bezit, aan Zijn arme uitverkoren Bruid, welke Hij heeft liefgehad met een eeuwig liefde, ja, aan een ieder gelovig lid van dezelve, ook niet zulke onwaardeerbare Goddelijke gaven en geschenken doen, als Zijn grondeloze algoezaamheid machtig is haar te bezorgen, tot haar tijdelijke en eeuwig zaligheid? O, wat zal een Bruidegom als Christus, de eniggeboren des Vaders, vol van genade en waarheid, Joh. 1:14, Zijn dierbare gelovigen niet geven, nu Hij eenmaal, uit enkele liefde, beide voor Zijns Vaders eer en voor hun zaligheid, een vervloekte kruisdood is gestorven! Of, zou het anders ook te vergeefs zijn, dat Hij Zijn Woord met duizend heerlijke beloften van Zijn onveranderlijke genade en goedertierenheid voor Zijn Kerk vervuld heeft? En zou Hij het dan niet oprecht menen met de arme zondaren, die oprecht in Hem geloven, als Hij hen verzekert, dat Hij ook een eeuwig Verbond met hen maken zal, en hun zal geven de gewisse weldadigheden Davids? Jes. 55:3. De mensen kunnen licht veranderlijk zijn in hun liefde en beloften, en dan ook bedrieglijk handelen, maar zou iemand zulks ook kunnen denken van de heilige Zone Gods, in Wiens mond geen bedrog is gevonden? 1 Petrus 2:22. Hier volgen nu vier bijzondere alldierbaarste Goddelijke weldaden voor de ware Kerk van Christus en voor ieder uitverkoren gelovig lid van dezelve. Die zijn als zovele onwaardeerbare heerlijke kleinodiën van de milde genadehand van de Hemelse Bruidegom. Te weten,

- in dit leven de gemeenschap der heiligen
- en de vergeving der zonden.
- En ná dit leven, de opstanding des vleses
- en het eeuwig leven.

Een ieder van deze is oneindig meer waardig, dan duizend gouden bergen op een hoop. Ach, of de arme blinde mensen van de wereld deze goederen eens kenden! Zij zouden dan immers het verachtelijke stof weldra laten varen, en alleen maar hartgrondig en gelovig zuchten tot de barmhartige Heere Jezus, dat zij ook ware heilige leden van Zijn Kerk mogen zijn, en dat Zijn goedertierenheid hun ook een portie van die goederen wilde schenken. Wij zullen dezelve in hun rechte waarde hier eens kort trachten te openen, en hoe het ware geloof daaromtrent werkzaam is.

Van de gemeenschap der heiligen

a. Van de gemeenschap der heiligen stelt het Christelijk geloof twee dingen vast, die houdende voor waarachtig (Vraag 55).

(1) *Eerstelijk, dat alle en elk gelovige, als lidmaten, aan de Heere Jezus, en aan al Zijn schatten en gaven gemeenschap hebben.* Hiervan is voorheen reeds genoeg gezegd, bijzonder daar wij handelden van de Heilige Geest en van Zijn Goddelijke werking, hoe Hij de ware gelovigen Christus en al Zijn weldaden deelachtig maakt. Voorzeker, of het geloof, dat iemand heeft is niet waarlijk oprecht, of het moet hem anders door de werking van de Heilige Geest de Heere Christus waarlijk inlijven, zodat Hij een levend lidmaat van Hem wordt, en dat ook tot Hem behoort, hetgeen de Apostel daarvan zegt: *alzo zijn wij velen een lichaam in Christus; maar elk zijn wij elkanders leden*, Rom. 12:5, en *God is getrouw, door welken gij geroepen zijt tot de gemeenschap Zijns Zoons Jezus Christus, onzes Heeren*, 1 Kor. 1:9. Onuitsprekelijk heerlijk is deze geestelijke gemeenschap van alle ware gelovigen met de Heere Jezus, en daar is in de wijde wereld niets, dat daarbij vergeleken kan worden. O, dit is de grote verborgenheid, ziende op Christus, en op de gemeente, Ef. 5:32. Laten de engelen Gods zich daarin vermaken en verlustigen, en laten ook alle heilige gelovigen daar eeuwig roem op dragen, dat zij leden Zijns lichaams zijn, van Zijn vlees en van Zijn benen, v. 30, en dat deze wonderlijke gemeenschap door de dood zelfs niet gescheiden of vernietigd, neen, maar voor eeuwig bevestigd en volmaakt zal worden. Gelukkige gelovigen! Zalige lidmaten van Christus! Wat geniet gij niet, nu gij Hem geniet, uit Wiens volheid gij ontvangt ook genade voor genade? Joh. 1:16. Hij is de Wortel, en gij zijt de takken. En zie, nu zijt gij der vettigheid des Wortels en des Olijfbooms mede deelachtig geworden, Rom. 11:17. Alles, wat uw Jezus heeft dat is immers ook voor u; indien gij alleenlijk maar gelooft.

O, zegt een waarachtig gelovige, als hij levendig werkzaam is door de Geest, *hier moet ik onder weg zinken, en mij zelf geheel in verliezen. Welke rijke en heerlijke en volzalige schatten van gerechtigheid en verdiensten, van hoogheid en macht, van wijsheid en kennis, van waarheid en getrouwheid, van barmhartigheid en goedertierenheid en van duizend andere Goddelijke heerlijkheden zie ik hier niet opgelegd en verzegeld in mijn dierbare Zaligmaker! Voorzeker, bij Hem is rijkdom en eer, duurachtig goed en gerechtigheid. Zijn vrucht is beter, dan uitgegraven goud en dan dicht goud, en Zijn inkomen, dan uitgelezen zilver. En dat alles bezit Hij ook voor mij, die ik mede één ben van Zijn liefhebbers, welke Hij wil doen beërven, dat bestendig is, en wier schatkamer Hij vervullen wil*, Spr. 8:18-21. *Mijn Heere Jezus bezit niets, of hij bezit dat al voor mij en voor al Zijn ware gelovigen. Zijn Vader is ook onze Vader, en Zijn Geest woont ook in ons. Zijn hemel is ook onze hemel, het huis van Zijn en onze Vader, waarin vele woningen zijn*, Joh. 14:2, en *wij, Zijn gezegenden, zullen de aarde met al haar volheid ook erfelijk bezitten*, Ps. 37:22. *Ja, wat geestelijke gaven, deugden en volmaaktheden daar ook zijn zonder mate in onze Heere Jezus Christus, het is mede al voor ons arme ellendige gelovigen. Zijn heiligheid, rechtvaardigheid, zachtmoedigheid, vriendelijkheid, lijdzaamheid, voorzichtigheid, Zijn vrede, troost en zaligheid, enz., o, de gehele Jezus, met al de volheid van de Goddelijke heerlijkheid, is ons eeuwig eigendom, ons zalig deel, onze rijke schat.*

Wat kan er toch meer gezegd worden, van hetgeen de Apostel zegt: *Alles is Uwe; hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Cefas, hetzij de wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, zij zijn allen Uwe. Doch gij zijt Christus, en Christus is Gods*, 1 Kor. 3:12-13. Wij onwaardige gelovigen, die allen door één Geest tot één lichaam gedoopt, en allen tot een Geest gedrenkt zijt, 1 Kor. 12:13, hebben hier dan nu ook gezamenlijk een even gelijk recht van aandeel en van eigendom aan Hem, en aan al Zijn schatten en gaven. En een ieders deel is geschikt in de zalige genieting, gelijk als God een iegelijk de mate des geloofs gedeeld heeft, Rom. 12:3. Doch de allermindste gelovige geniet door zijn klein geloof nochtans alzo wel en voor eeuwig de gehele Heere Jezus, met al de volheid Gods in Hem, als de grootste gelovigen. Het kleinste en onedelste lid is immers ook een lid van het Hoofd en van het gehele lichaam. Alle ware gelovigen zijn kinderen van een hemelse Vader, en van hetzelfde geestelijke huis en familie, en al de heilige goederen en instellingen van het Evangelie zijn hen gemeen. O, hoe

groot is dan niet Gods goed, dat hij weggelegd heeft, voor degenen, die Hem vrezen! Ps. 31:20. Laat het alleen zijn voor de ware heiligen, om te verkondigen, dat God de Heere een Zon en Schild is, en dat de Heere genade en eer zal geven, dat Hij het goede niet zal onthouden dengenen, die in oprechtheid wandelen, Ps. 84:12. O ja, in oprechtheid alleen, en in ware Goddelijke oprechtheid, anders zal men van de verzegelde zin van dit heerlijke woord maar weinig kunnen verstaan: *Hij legt weg voor de oprechten een bestendig wezen.* Hij is een Schild dengenen, die oprecht wandelen, opdat zij de paden des rechts houden; en Hij zal de weg Zijner gunstgenoten bewaren. Dan zult gij verstaan gerechtigheid en recht, en billijkheden, en allen goede pad.

Waarde mens! overleg toch deze teksten wel terdege in het licht van des Heeren Geest. Want geloof vrij, dat als de wijsheid eens in uw hart zal gekomen zijn, en de wetenschap voor uw ziel liefelijk zal zijn, de bedachtzaamheid dan ook over u de wacht zal houden, en de verstandigheid u zal behoeden, Spr. 2:7-11. Dit is dan het ene deel van de troostrijke gemeenschap der heiligen.

(2) *Dat andere deel bestaat hierin, dat ook elk gelovige zich moet schuldig weten, Zijn gaven ten nutte en ter zaligheid van de andere lidmaten gewillig en met vreugde aan te leggen.* Eerst moet de hemelse genade ons wel terdege en hartgrondig vaststellen in de ware eenheid des geloofs met Christus en met de Vader en de Heilige Geest, ja met de gehele volheid Gods. En ziet, als ons deze wonderlijke zaligmakende genade Gods nu verschenen is, dan komen wij door middel van dezelve ook aanstonds in die zoete en zalige eenheid met al de ware gelovige en uitverkoren kinderen van God, waarvan de Apostel gewaagt, als hij zegt: *opdat gij ook met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij met Zijn Zoon Jezus Christus,* 1 Joh. 1:3.

Zodra als nu onze harten komen, door de wederbarende genade van de Heilige Geest, in het geestelijk Huis, het Heiligdom van de woning des Allerhoogsten, en als wij nu Gods huisgenoten, ja ook zelfs der Goddelijke natuur deelachtig zijn geworden nadat wij ontvloeden zijn het verderf, dat in de wereld is, door de begeerlijkheid, 2 Petrus 2:4, ontmoeten wij daar dan ook de heiligen, die op aarde zijn en de heerlijken, in welke al Gods lust is, Ps. 16:3. Deze omhelzen wij nu allen tezamen, als onze lieve geestelijke broeders en zusters met een zuivere ongeveinsde liefde in Christus, en kussen hen ook met reine lippen. *Want een iegelijk, die liefheeft dengenen, die geboren heeft, die heeft ook lief dengenen, die uit Hem geboren is,* 1 Joh. 5:1. Wie zal die Goddelijke liefde nu kunnen beschrijven van die Goddelijke kinderen jegens en onder elkander? Wie zal ons zeggen met welke vaste banden en touwen van liefde dit geestelijk zaad van Jacob tezamen gevoegd wordt in hun gezegend algemeen Hoofd? En hoe liefelijk deze broeders ook tezamen wonen, Ps. 133:1?

Ach, gij ongelukkige blinde Hypocritische wereld! Gij moogt er ook uw geestelijke liederen en psalmen van opzingen, maar gij verstaat er slechts een schijn- of schaduwbeeld van. Gij hebt die wonderlijke hemelliefde die onuitbluslijke vlammen des Heeren nooit waarlijk in uw hart gevoeld. Gij bemint uw vrouw, uw edel schepsel, uw akker, uw ingespannen juk ossen en duizend andere dingen, helaas! nog al te vast, dan dat gij iets zoudt weten van een liefde die heilig is en die wonderlijker is, dan de liefde der vrouwen, 2 Sam. 1:26. Eén hart en één ziel, één Vader, één Middelaar, één Geest en één Kerk, één huis en één belang, één kruis en één troost, één waarheid en één licht, één zin en één gevoelen, één klacht en één gebed, één strijd en één kroon, één geloof en één hoop, één roem en één verlangen, kortom, een éénheid van alles, eeuwig en eindeloos, zo gij dit wel verstaat, o mens, dan zijn de snoeren u geworden als liefelijke plaatsen, ja, een schone erfenis is u geworden, Ps. 16:6. O buig, ja, buig u dan ook neer voor de troon van God en van het Lam. *Want ziet, gij zijt gekomen tot den berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der Engelen; tot de algemene vergadering en de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; en tot den Middelaar des Nieuwen Testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel,* Hebr. 12:22-24.

O, hoe groot is nu uw geluk! Hoe groot is ook uw plicht! God is liefde, en ziet, God is immers in u, en gij zijt ook in Hem, wandelt dan nu altijd in de liefde, en leeft en verlustigt u daarin. Hieraan zullen zij bekennen, dat gij Jezus discipelen zijt, zo gij liefde hebt, onder elkander, Joh. 13:15. *Dat dan de liefde, de band der volmaaktheid, binnen in mijn arm hart steeds nog vaster en sterker toegehaald worde*, zal immers een ieder oprecht gelovige zeggen, in de Heilige Geest. *Ik moet nog nauwer, nog inniger met mijn Heere Jezus en met al Zijn ware wedergeboren gelovigen verenigd worden. Daar moet geen scheur meer zijn of enige scheiding. Het moet alles in de ware eenheid komen, één kudde en één Herder*, Joh. 10:16. *Ach, of de genade het mij eens mocht leren. Dat die mij alzo nauw verenigde met het Goddelijke Hoofd en met al de heilige leden, dat ik die zalige gemeenschap der heiligen jegens een ieder ook steeds geestelijk en gelovig, levendig en bestendig mocht oefenen! Dit zou toch al mijns harten vreugd en wellust zijn. Hier liggen voor mij duizend uitmuntende plichten, welke ik niet te werk kan stellen, dan alleen aan de heilige broeders, die de hemelse roeping deelachtig zijn*, Hebr. 3:1. *Ik ben een lid van het grote Lichaam, dat bestaat uit een heilig Hoofd en uit vele heilige leden, die gelijkelijk zorg zouden dragen voor elkaar. En hetzij, dat een lid lijdt, zo lijden ook al de leden; hetzij dat een lid verheerlijkt wordt, zo verblijden zich al de leden mede*, 1 Kor. 12:25, 26. *O, dat mijn hemels Hoofd mijn flauw, dood hart door de Evangelische instellingen steeds beziele met Zijn Goddelijke invloeden! opdat ik mijn vochtigheid dan ook weer terug mocht trekken tot hun vochtigheid. Ik voor hen, en zij voor mij, en Hij voor allen, uit welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd, en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrenging, naar de werking van een iegelijk deel in zijn mate, de wasdom des lichaams bekomt, tot zijns zelfs opbouwning in de liefde*, Ef. 4:16. *Wat kan er hier beneden op de wereld toch groter zaligheid reeds genoten worden? Doch wat zal het hiernamaals zijn in de Hemel, als het volmaakte gekomen zal wezen, en als de grote Verbonds-Middelaar het Koninkrijk Gods en de Vader zal overgegeven hebben*, 1 Kor. 15:24? *En wanneer Hij ook eens in volle kracht tot Hem zal zeggen: Mijn Vader, Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt, omdat zij één zijn, gelijk als Wij één zijn*, Joh. 17:22.

Ach, ongelukkige huichelaar! gij die nooit iets gesmaakt hebt wat die zoete Goddelijke gemeenschap der heiligen in heeft. Hoewel gij uzelf ook voor een heilige uitgeeft, en daarvoor door ieder wilt geacht en gehouden zijn, zo behoort gij, met al uws gelijken, toch geenszins tot de heiligen der hoge plaatsen, die het Koninkrijk ontvangen zullen, en die dat rijk zullen bezitten tot in der eeuwigheid, ja tot in eeuwigheid der eeuwigheden, Dan. 7:18. Jezus gezegende heiligen kunnen geen ware gemeenschap hebben in de geest met de geveinsde heiligen en deze ook niet met hen, hoewel zij elkaar ook op zijde geplakt mogen zijn. Al is Judas ook geweest onder de Apostelen, zo was hij toch evenwel nooit in de gemeenschap der heiligen. De Zaligmaker had wel die twaalf uitverkoren, maar één uit hen is een duivel, hoewel hij toch voor een tijd lang alzo heilig heeft geschinen als de anderen, Joh. 6:75. Zo mogen nu de blinkende tijd- en waangelovigen, die de kunst geleerd hebben om een heilige gedaante aan te nemen en zichzelf in alle bochten te buigen, om te behagen aan de hele en halve vromen, zij mogen, zeggen wij, almede schijnen gemeenschap te hebben met de ware heiligen en gelovigen die uit God zijn, maar in de grond is het evenwel zo niet. Er mag tussen hen enige onderlinge gemeenschap zijn van geestelijke gaven, nooit was er een gemeenschap van ware geestelijke genade.

Dit onderscheid is zeer gewichtig, wij hebben daarvan nader gehandeld bij het artikel van de Heilige Geest. De oprechten en geveinsden mogen tezamen geliefde broeders zijn, gelijk als Ezau en Jacob, en Ezau mocht zijn broeder Jacob tegemoet lopen en hem in de arm nemen, aan de hals vallen en hem kussen, en zij mogen samen wenen, Gen. 33:4; alzo mogen de geveinsden ook aan de oprechte heiligen doen, maar zij houden nog tegen hen geen mindere haat in de grond van hun hart dan Ezau hield tegen Jacob. De tijd mag er nog niet zijn, dat het openbaar moet worden, maar hij zal licht komen en dan zullen de arme heiligen wel genoeg ondervinden, dat de vijandschap der Ismaëlieten nog een vijandschap is, van ander vorm dan die van de grove Ammonieten, Ps. 89:7, 8. Een Judaskus is een veel vervloekter ding, dan de vuistslag van een krijgsknecht, hoewel de laatste harder aankomt. Onze Zaligmaker heeft de scherpste vervolgingen steeds geleden van de Farizeeën, die brede gedenkedelen droegen, Matth. 23 :5. Maar het zal al Zijn leden, die Godzalig willen leven in Hem,

ook zeker niet anders gaan. Zij moeten met de geveinsden maar eens recht, door Gods aanbiddelijke wonderbesturingen, op de posten komen, waar de een dan staan zal in het oosten, aan de opgang des lichts, en de ander in het westen, aan de ondergang der zon, ziet dan zal de strijd eerst recht beginnen. Zo lang als wij, die Christus leden zijn, het Farizeese geslacht rondom ons in rust kunnen laten, dat wij hen niet moeilijk vallen met getrouwe zielsbehandelingen, of met de voorstand van de waarheid, als die eens met hen mocht struikelen, zolang zullen zij ons dan ook eren en achten, en tot ons zeggen, gelijk Joab tot Amáza zei: *Is het wel met u, mijn broeder?* 2 Sam. 20:9. Maar het zal haast veranderen, als ons de Heere maar eens in het licht en in de plicht zal stellen, om de verkeerde en geveinsde wegen van de mensen met ernst te moeten behandelen en om te arbeiden aan een getrouwe ontdekking van hun staat, dan zal er licht een scheiding komen, waar tevoren een gemeenschap was.

Hetgeen Gods Geest samen gevoegd heeft, door de kracht van Zijn hemelse genade, dat zal noch mens, noch duivel ooit kunnen scheiden. In alle hoeken en oorden van de wereld kunnen Gods kinderen, hoe wijd ook vaneen gescheiden, nochtans in de Geest de allerzoetste gemeenschap samen houden. Zelfs degenen, die hier beneden nog ellendig op aarde zijn, houden toch echter een ware geestelijke gemeenschap met hen, die daarboven heilig in de Hemel zijn, en niets is machtig hen vaneen te scheiden in de tijd of in de eeuwigheid. Maar wat de Heilige Geest alzo niet waarlijk heeft samen gevoegd, dat mogen de mensen ook nog zo vast samen voegen, maar indien er al geen oorblazer komt, om de voornaamste vriend te scheiden, Spr. 16:28, zullen er nog wel duizend andere dingen zijn, om die scheiding teweeg te brengen. Kortom, als wij maar eens zoveel kennis aan de mensen, uit hun vruchten, hebben bekomen, dat wij hen in ons gemoed nu moeten achten, als die niet meer zijn dan blote geveinsden, ten minste, als wij dit van hen nu ernstig moeten vrezen, dan kunnen wij nooit voorzichtig genoeg toezien op de gemeenschap, die wij met hen nog mochten houden. Want diezelfde lieden, die op de ene dag een schoon *Hosanna* voor ons zingen, zullen op een andere dag lichtelijk gereed zijn om een bitter *kruis hem, kruis hem!* tegen ons te roepen. En hoe smartelijk zulks ons somtijds ook vallen mocht, wij zullen het toch evenwel voor geen vreemde zaak moeten houden, wanneer het zo geschiedt. Ja, indien wij ook sommige Christenen zien veranderen in antichristenen, dan zullen wij nog niet zeggen, dat dit geval wat nieuws onder de zon is, en wij zullen daarom niet vrezen, dat er ook waarlijk een afval der heiligen zou zijn. Want dit is maar hetgeen de Apostel ons geleerd heeft, opdat wij ook zouden kennen, dat het de laatste ure is. *Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet, want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn. Maar dit is geschied, opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet alle uit ons zijn,* 1 Joh. 2:18, 19. Indien de verrotte leden niet afgezet worden, dan zullen zij lichtelijk van zelf afvallen, en als zij ons nu komen te verlaten, dan zullen wij echter niet alleen zijn, want onze Vader in de hemel zal dan nog met ons wezen, en ook zullen al de waarachtige heiligen, de bovenste, dan mede nog met ons zijn. En dit is immers gezelschap genoeg. Wat nadeel kan het ons toch doen, als wij vrij en losraken van de hypocrieten, wier gezelschap ons geen voordeel meer kan doen, zodra als Christus eenmaal wil, dat wij vaneen zullen scheiden? Dit zij hier dan genoeg van de gemeenschap der heiligen.

Van de vergeving der zonden

b. Wij gaan dan nu over tot de tweede grote weldaad, welke de uitverkoren Kerk van haar Heere Jezus Christus geniet, *zijnde de vergeving der zonden*. De leer hiervan zal straks, als wij van de genadige rechtvaardigmaking des geloofs zullen handelen, nader geopend worden. Hier komt dezelve ook voor, als een voornaam grondartikel, en als een zeer heerlijke weldaad van Gods grondeloze genade voor de ware uitverkoren Kerk, welke zonder deze weldaad niet zou kunnen bestaan. Want zo uitermate walgelijk, onheilig en doemwaardig, en beladen met de schuld der zonde, zou immers de ware Kerk van de Zoon van God en Zijn heilig Lichaam geenszins kunnen zijn, noch als een sierlijke kroon in de hand des Heeren, een Koninklijke hoed in de hand haars Gods, Jes. 62:3, indien Hij haar door Zijn

bloed niet zou rechtvaardigen, en haar tevens ook heiligen door Zijn Geest. Voorzeker, zo lang als de schuld der zonde nog blijft heersen over des menschen ziel, blijft hij ook nog geheel staan in de scheiding van God, en blijft een gevangen slaaf van de satan en van de eeuwige dood. Maar zie, wanneer de uitverkorenen nu krachtadig van God getrokken worden, en geroepen tot de heilige algemene Christelijke Kerk, en tot de gemeenschap der heiligen, van welke nu gehandeld is, dan gaan zij eerst door de rode zee van Christus kruisbloed in de genadige rechtvaardigmaking, en vervolgens door de Jordaanstroom van het bad der wedergeboorte en de vernieuwing van de Heilige Geest in de waarachtige heiligmaking, en zo worden zij dan nu Christus ondertrouwde Bruid, de vrouw des Lams, en leden van Zijn ware Kerk En Hij wordt hun dan ook Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking en Verlossing, 1 Kor. 1:30. Ja, Hij wordt *de Heere hun Gerechtigheid*, Jer. 23:6.

Deze uitmuntende weldaad van de vergeving der zonden heeft dan twee delen, vraag 56, welke beide een waar gelovige niet slechts als waarachtig houdt en gelooft, in het algemeen, uit de leer van het Evangelie, maar die hij ook met een bijzonder vertrouwen omhelst, en zichzelf oprecht gelovig toeëigent tot troost en zaligheid van zijn ziel, op grond van de gewisse algemene Evangeliebeloften, welke de Heilige Geest krachtadig komt verzegelen binnen in zijn gemoed.

1. *Eerst gelooft en vertrouwt hij geheel, dat God, om het genoegdoen Christi wille, al zijn zonden, ook zijn zondige aard, waarmee hij al zijn leven lang te strijden heeft, nimmermeer wil gedenken.* Met beide is de arme gelovige in zichzelf geheel smartelijk verlegen en belast met de zondesschuld en met de zondesmet. Deze drukken zijn vermoeide en ellendige ziel neer tot in de onderste kuil der hel. Want aan beide hangt de zware vloek en de oneindige toorn van de almachtige God, waar hij onder ligt, en waardoor hij voor eeuwig een slaaf des duivels en des doods is. O! wie ooit van de hand des Heeren recht gebonden werd met de banden van een ware Goddelijke overtuiging, zodat hij de zware last van zonde en toorn maar eenmaal heeft voelen liggen op zijn eigen consciëntie, die zal best in staat zijn, om te kunnen oordelen van een onuitsprekelijke, zalige en heerlijke weldaad van Gods grondeloze genade in de Heere Jezus. Namelijk de vergeving der zonden is, dat de heilige God, de rijke Vader der barmhartigheid, Zijn uitverkoren gelovigen, beide hun zonden en hun zondige aard, om de verdiensten Zijns Zoons, alzo vergeeft, dat Hij die geheel uitwist, achter Zijn rug werpt, en dezelve in der eeuwigheid nu niet meer gedenken wil. Als dat wonder, Goddelijke evangeliewoord van Jehovah nu in de gewonde en verslagen ziel liefelijk klinkt: *Ik ben 't, o arm gelovig zondaar! Die uw overtredingen uitdelg, om mijnentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet*, Jes. 43:25. *Ik schelde u, uit Mijn loutere barmhartigheid, die tienduizend talenten voor eeuwig geheel kwijt.* Want *Mijn eniggeboren Zoon, hangende voor u aan het vervloekte kruishout, heeft die voor Mij voldaan. Ik zal nu nooit meer op u schelden of toornen, noch over uw zonden meer manen of aanspreken, want zie, Ik doe uw overtredingen van u weg, zo ver het Oosten is van het Westen*, Ps. 103 :13. *Wees daarvan verzekerd en geloof dat vast, op Mijn onveranderlijk Woord en belofte. Want Ik de Heere ben geen Man, dat Ik voor u liegen of u bedriegen zou. Neen, Ik heb eens gezworen bij Mijn Heiligheid, zo Ik aan David lieg! En die eed doe Ik ook aan u allen, die Mij geloofd op Mijn woord, in de Naam van Mijn eniggeboren Zoon. Want dat zaad Davids zal in der eeuwigheid zijn, en Zijn troon zal voor Mij zijn gelijk de zon*, Ps. 90:36, 37.

Wat het nu te zeggen is, wanneer een arm, verslagen zondaar, door middel van een zieldoorgrievende overtuiging van zonde, vloek en onmacht, geheel wordt afgedreven van alle gronden van eigengerechtigheid, en van deze gewisse belofte van Gods onuitsprekelijke genade en barmhartigheid, door de Heere Jezus Christus, geestelijk komt te ontvangen binnen in zijn gewonde ziel, en ook met tranen aanvangt uit te roepen: *Ik geloof Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp*, Mark. 9:24; dat zal geen waangelovige in de wereld immer recht verstaan, hoe hoog hij dan van blijdschap ook mocht opspringen.

2. *Ten andere houdt een waar gelovige het, door de kracht van de Heilige Geestes, ook voor ontwijfelbaar zeker, zo dikwijls als hij de belofte van het Evangelie met een levendig geloof aanneemt, dat diezelfde barmhartige Vader hem, uit genade, de gerechtigheid van Christus schenkt, opdat hij nimmermeer in het gericht Gods kome.* Wat

een zachte en genezende balsem is dat niet voor al zijn smartelijke wonden? Hij is geheel naakt uitgeschud en ontbloot, door de overtuiging van de Wet, van alle ware gerechtigheids- en heiligheidsklederen. En hij heeft niets waarmee hij zijn naakte, walgelijke onreinheid en verdoemelijkheid, voor het heilig aangezicht van God zou kunnen bedekken. Ach neen! de eerste mens in het Paradijs kon aan zijn ziel niet naakter zijn, wanneer God hem toeriep aan de wind des daags: *Adam, waar zijt gij?* Gen. 3:9, dan een arm, verlegen zondaar nog heden is, wanneer zijn ogen maar eens recht geopend zijn door de Heilige Geest, dat hij nu gewaar wordt, dat hij naakt is, en dat hij alleen met de zonde en met de vloek, als met een kleed bekleed is, Ps. 109:18. Maar zie, wat een allerwonderlijkst wonder van Goddelijke genade, tot verbreiding van welker lof de eindeloze eeuwigheid 'nog veel te kort zal schieten'. Die grote en heerlijke God, Jehovah is Zijn naam, die de naakte Adam een rok heeft aangetogen van beestenvellen, komt hier ook in de beloften van het Evangelie, en door de inwendige werking van Zijn Geest, en spreekt binnen in het hart van de ware gelovige: *Doe deze vuile klederen van hem weg. Ziet, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen*, Zach. 3:4. Hierop legt Hij dan ook, met Zijne eigen Goddelijke hand, de heerlijkste, heiligste en volmaaktste gerechtigheid van Zijn Zoon, ja Zijn Zoon Zelf, als een bedekkend kleed, op de naakte ziel van de arme zondaar, en zegt tot hem: *Ik bekleed u ook met gestikt werk, en Ik schoeide u met dassenvellen, en omgordde u met fijn linnen, en bedekte u met zijde. Ook versierde Ik u met sieraad en deed armringsen aan uw handen, en een keten aan uw hals*, Ezech. 16:10, 11.

Nu roept die gelukzalige ziel uit, aan wie zulks wedervaart: "o, ik geloof, ik omhels mijn Heere Jezus, met Zijn dierbare gerechtigheid, en de eeuwige, grondeloze liefde en genade van mijn barmhartige hemelse Vader. Hier wil ik nu al mijn vertrouwen op stellen, en verzaken andere valse gronden van zaligheid. Hier wil ik mij in verheugen, en uit die fontein al mijn troost scheppen. Ik wil geen lied zingen dan: Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, de mantel der gerechtigheid van mijn Heere Jezus, heeft Hij mij omgedaan, Jes. 61:20. In deze gestikte klederen zal ik tot de Koning geleid worden, Ps. 45:15. Wat een grote genade is mij, de onwaardigste der zondaren nu geschied! Want mij is gegeven, dat ik bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad. Dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen", Openb. 19:8.

"O, eeuwige Koning, vol grondeloze liefde en genade! laten mijn ogen nu toch in eeuwigheid van U niet wederom terug zien. Doe Gij mij steeds wandelen in die witte klederen, in deze heilige sieradiën. Versterk mijn geloof door Uw Geest, en laat dat kleine mosterdzaadje, dat Uw eigen hand in mijn ziel gelegd heeft, toch dagelijks door de hemelse invloeden en benauwingen van Uw Goddelijke genade, onder Uw heilige besturingen en instellingen, in mij toenemen en opwassen, tot dat ik eens genoemd zal worden, een eikenboom der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde", Jes. 61:3.

Deze zijn dan beide delen van die grote en heerlijke weldaad, welke de ware kinderen van God, de rechtgelovige leden van de Christenkerk, in, de volzalige gemeenschap van hun Zaligmaker en van al Zijn heiligen, voor eeuwig genieten, een ieder naar de mate zijns geloofs. Want buiten die hemelse gemeenschap werd nooit iets van deze onuitsprekelijke genadeweldaad van iemand genoten. Het is hier, gelijk de profeet zegt: *en geen inwoner zal zeggen, ik ben ziek, want het volk dat daar woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben*, Jes. 33:24. Al wie dan niet waarlijk woont in het geestelijke Sion, de stad onzer bijeenkomst en in Jeruzalem, de geruste woonplaats, vs. 20, die heeft ook geen deel aan die zalige verzoening met God, welke alleen een heilig goed van Zijn huis is, Ps. 65:5; ja een kostelijk juweel van Christus' beminde Bruid, de schoonste onder de vrouwen, Hoogl. 5:2, en een onwaardeerbaar voorrecht voor de ware Christenkerk. Bileam zelfs zal er zo in de geest van profeteren, waar hij van de Heere zegt: *Hij schouwt niet aan de ongerechtigheid in Jakob; ook ziet Hij niet aan de boosheid in Israël; de Heere zijn God is met hem, en het geklank des Konings is bij hem*, Num. 23:21. Dit ziet alleen op Jakob en Israël, het heilige volk van God, in onderscheiding van het andere volk der wereld, hetwelk buiten Zijn genade gesloten was.

Zo is het nu onder het Evangelie ook met het waar gelovig en wedergeboren Israël, het zaad Jakobs naar de geest, waar deze grote weldaad aan behoort, in onderscheiding van alle onheiligen, ongelovigen en hypocrieten, die zich uiterlijk bij de ware Kerk komen voegen, en toch geen oprechte leden van dezelve zijn. Het waangeloof dat helaas in het hart van miljoenen naamchristenen een recht duidelijke verblinding is, maakt hen onbeschroomd genoeg, om dit heilige brood der kinderen Gods ook tot zich te nemen, hoewel het hun niet toekomt, en zij het ook niet oprecht begeren, met een ware verzaking van alles. De geveinsde tijdgelovige inzonderheid is daar zeer op gezet, om zijn hals met dit dierbare juweel van Christus Bruid ook kunstig te versieren, maar, het past hem waarlijk niet beter, *dan een gouden bagge in een varkenssnuif*, Spr. 11:22. Het is alles maar een heilloos goochelspel van de satan, wat deze ongelukkige mensen zichzelf inbeelden mogen van de vergeving van hun zonden. Hoe zou de heilige en rechtvaardige God de geveinsden toch hun zonden vergeven, welke zij noch nimmer recht gekend, noch hartelijk betreurd hebben, en waar zij ook niet ernstig van begeren te scheiden? Zou Hij Zijn allerheiligste genade dan zo voor de honden en zwijnen werpen, om die met hun walgelijk uitbraaksel te besmetten, en met hun onreine voeten te vertreden? O neen! Hij giet de dierbare olie van Zijn Goddelijke barmhartigheid niet, dan alleen in de benauwde, gewonde en verslagen harten. De offeranden Gods zijn een gebroken geest, een gebroken en verslagen hart zal Hij niet verachten, Ps. 51:19. Waar Hij zulks niet vindt, daar zal Hij ook de vergeving der zonden aan niemand schenken. Zijn Geest wil de mens eerst vernederen, eer Hij hem wil verhogen, eerst bedroeven, eer Hij hem zal vertroosten, eerst doorwonden, eer Hij komt genezen. *Ook is bij Hem vergeving, opdat Hij gevreesd worde*, Ps. 130:4. Als de Heere God onze zonden niet meer wil gedenken, om ze ons toe te rekenen, dan wil Hij dat wij die ook niet meer gedenken, om ze te bedrijven, maar dat wij, gereinigd zijnde van de zonden, door Zijn genade nu ook onszelf reinigen zullen, gelijk wij rein zijn, 1 Joh. 3:3. Maar een huichelaar houdt niet van dit laatste, daarom zal God hem ook het eerste nooit schenken.

Helaas! wat zijn zij dan niet dodelijk ongelukkig, die wandelen met een gepleisterde vrede in hun consciëntie, terwijl hun harten nog geheel gevangen gehouden worden in de betoverende helse strikken van der zonden begeerlijkheid, welke zij steeds heimelijk bij zich laten overnachten! O, al ware het dan ook slechts een enkele zondige lust, waar zij nog aan toegeven, hoe schrikkelijk zal hun niet die rampzalige handel met de zonde in het einde gewis eens opbreken, als de heilige God hen zal komen bekend maken, dat Hij hun snode geveinsdheid, welke zij in de donkerheid hadden gedacht te verbergen, wel genoeg gezien en geweten heeft? En dat zij in hun gedachte: *de Heere ziet het niet, en de God Jakobs merkt het niet*, Ps. 94:7, grotelijks bedrogen zijn geweest. Want gelijk een wond of ziekte licht dodelijk kan zijn, zowel als vele wonden of ziekten, also kan ook een enkele zonde verdoemelijk zijn, zowel als duizend zonden, en zij is ook voorzeker verdoemelijk, wanneer iemand in dezelve blijft leven, zonder een waarachtige bekering.

Er is geen zonde zo groot, welke de boetvaardige, die ernstig begeren om daarvan te scheiden, door de genade Gods, niet zouden vergeven worden, en daar is ook geen zonde zo klein en gering, welke de onboetvaardigen niet gewis voor eeuwig zou verdoemen, door Gods rechtvaardigheid. Laat dit vrij van ieder geloofd worden, dat een weinig zuurdesem genoeg is om het gehele deeg zuur te maken. En dat daarom der zodanigen roem op Christus en de vergeving der zonden zeker niet goed is, hoe goed die ook mag schijnen, 1 Kor. 5:6. Want waar de zonden door Christus' bloed waarlijk worden vergeven, daar worden zij dan ook, door Zijn Geest, waarlijk in ons gedood, niet wel aanstonds volkomen, maar also dat het ook waarachtig is van ons, hetgeen de Apostel zegt, tot aller gelovigen geestelijke troost, en tot ondersteuning van hun geloof: *de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet*, (waar de zonde geheel heerst over de wettische zondaar, die nog niet gestorven is aan de wet, welke de kracht der zonde is, 1 Kor. 15:56), *maar onder de genade*, waardoor de zonde in ons gedood en ten onder gebracht wordt, Rom. 6:15. En zie, deze is de ware heiligheid, die Gods huis sierlijk is tot lange dagen, Ps. 93:5.

Al wie deze Goddelijke heiligheid dan niet bezit in de grond van zijn gemoed, die heeft zeker ook geen deel aan de Goddelijke vergeving der zonden. En nochtans is dit het droevig geval van de tijdgelovigen en van alle nabij-geboren christenen, die het gehele werk van hun bekering maar los opgericht, en met loze kalk gepleisterd hebben. Waarvan de alwetende God weet, hoe een grote schare daar nu, in onze lauwe christenkerk wel gevonden wordt.